

ת"פ 5499/05/20 - מדינת ישראל נגד א"ב

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 5499-05-20 מדינת ישראל נ' א"ב(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט עמית מיכלס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
א"ב(עציר)

הנאשם

בשם המאשימה: עוה"ד נגה מזור שגב, עידן סטולוב וצליל משיח

בשם הנאשם: עו"ד עבד אבו עאמר

גזר דין

רקע ועובדות כתב האישום

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו, במסגרת הסדר דיוני שכלל את תיקון כתב האישום, בעבירות שעניינן **פציעה כשהעבריין מזוין**, לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: החוק), **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק, **והיזק לרכוש במזיד** לפי סעיף 452 לחוק.

2. על פי החלק הכללי בכתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי התגורר הנאשם ביחד עם אמו ובן זוגה (להלן: המתלונן ו-המתלוננת בהתאמה) בבית המתלוננת (להלן: הבית).

מעובדות כתב האישום, לאחר תיקונו, עולה שביום 2.5.2020 בשעה 4:00 הגיע הנאשם לבית כשהוא תחת השפעת אלכוהול, והחל לבעוט בדלת הכניסה. המתלונן שאל את הנאשם מדוע הוא בועט בדלת, ובתגובה גידף אותו הנאשם, דחף ונתן לו מכת אגרוף בפניו, עד שהשניים מצאו עצמם אווזים האחד את השני בצוואר. כתוצאה מכך נגרמו לנאשם סימנים אדומים בצווארו. המתלוננת ניסתה להפריד בין השניים ובתגובה דחף אותה הנאשם. סמוך לאחר מכן הלך הנאשם לחדר, הצטייד בסכין, תפס בצווארון חולצתו של המתלונן ודקר אותו באמצעות הסכין בחזהו, בצד שמאל. המתלונן תפס באמצעות ידו את להב הסכין, הוציא אותה מידו של הנאשם ונמלט לחדר, אשר ננעל לאחר מכן על ידי המתלוננת. הנאשם לקח סכין נוספת מהמטבח והחל לדקור באמצעותה את דלת החדר בו שהה המתלונן. כתוצאה מהמתואר נגרם למתלונן פצע דקירה תת עורי בבית חזה עליון שמאלי ופצע דקירה בכף יד ימין. נוסף על כך נגרם נזק

לדלת החדר בבית.

3. מתסקיר שירות המבחן מיום 17.9.2020 (להלן: התסקיר הראשון) עולה שעל אף שהנאשם מכור לאלכוהול, אין מקום לשלבו בהליך שיקומי בשל חוסר בשלות והפגנת מוטיבציה מילולית בלבד לטיפול. לבקשת הסנגור, שציין שהנאשם סובל מבעיות נפשיות שלא היו ידועות לשירות המבחן, שיכול והשפיעו על מידת שיתוף הפעולה שלו עם גורמי הטיפול, הופנה הנאשם פעם נוספת לשירות המבחן, זאת לאחר שהביע במהלך הדיון את נכונותו להשתלב בקהילה.

ואולם, גם התסקיר המשלים מיום 17.12.2020 (להלן: התסקיר השני) לא נשא בשורה עבור הנאשם, ועלה ממנו שהוא אינו בשל להשתלב בטיפול בקהילה סגורה.

4. בהמשך, ולבקשת בא כוחו, הופנה הנאשם לפסיכיאטרית המחוזית לצורך קבלת חוות דעת על אודות כשירותו לעמוד לדין, אולם מחוות הדעת שהתקבלה לא עלתה אינדיקציה לאי כשירות דיונית. יש לציין שבהבהרה לחוות הדעת שהתקבלה בהמשך, לא חל כל שינוי במסקנה זו.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

5. מטעם המאשימה הוגשו תמונות המעידות על החבלות שנגרמו למתלונן ועל הנזקים שנגרמו לדלת הבית (ת/1). כן הוגשו תמונות הסכין באמצעותה דקר הנאשם את המתלונן (ת/2). לאחר שעמדו על חומרת מעשי הנאשם ועל הערכים המוגנים בהם פגע, עתרו ב"כ המאשימה לקבוע מתחם ענישה הנע בין 14 ל- 30 חודשי מאסר. אשר לעונש בתוך המתחם, הפנתה המאשימה לתסקיר שירות המבחן שלא נשא בשורה עבור הנאשם, ולהערכת שירות המבחן לפיה הסיכון להישנות עבירות אלימות מצדו הוא גבוה. לאור האמור, ביקשה המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר בתוך מתחם הענישה ולהטיל עליו בנוסף מאסר מותנה, קנס ופיצוי. בטיעון משלים שהתקיים לאחר קבלת התסקיר השני ומסמכים רפואיים מטעם הנאשם, הוסיפה המאשימה שאין במסמכים שנוספו כדי לשנות את עמדתה, וכי מעשי הנאשם אינם מצויים בקרבה לסייג לאחריות פלילית באופן שיש בו כדי להשפיע על המתחם העונשי.

6. מנגד, ביקש ב"כ הנאשם להתחשב בטיב הפציעה, המצויה ברף חומרה נמוך יחסית, ולקבוע מתחם עונשי הנע בין מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות לבין מספר חודשי מאסר בפועל. הסנגור לא חלק על כשירות הנאשם לעמוד לדין, אולם ביקש להתחשב במצבו הנפשי, אשר לשיטתו מקרבו לסייג לאחריות פלילית. מטעם הסנגור הוגש סרטון החקירה של הנאשם, ממנו ביקש ללמוד על אישיותו הדלה של הנאשם ועל דפוסי התנהגות ילדותיים. נוסף על כך ביקש לתת משקל לצורך קביעת המתחם העונשי לעובדה שגם הנאשם הותקף על ידי המתלונן ונחבל בצווארו, כעולה מתמונות שהוגשו מטעמו (נ/2). בשים לב לגילו הצעיר של הנאשם ועברו הנקי, ביקש להסתפק בהטלת עונש מאסר כאורך תקופת מעצרו. בטיעון משלים הוסיף שהנאשם מלווה על ידי פסיכיאטר כבר מגיל צעיר עקב פוסט טראומה ממנה סובל וכי בחוות הדעת הפסיכיאטרית אין התייחסות מעמיקה לעניין זה. לדידו של הסנגור, בעת ביצוע המעשים היה הנאשם קרוב עד מאוד לסייג אי השפיות ומצדיקים התחשבות בקביעת המתחם העונשי.

7. מטעם ב"כ שני הצדדים הוגשה פסיקה התומכת, לשיטתם, בעמדתם העונשית.

עמוד 2

8. הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה בשני הדיונים, אמר שיעשה "הכול" כדי לטפל בעצמו וביקש להשתלב בטיפול בקהילה סגורה. הנאשם אף הביע חרטה על מעשיו, הבטיח שלא לחזור עליהם והביע רצונו להמשיך בחייו, להתקדם, להקים משפחה, לגרום לאמו להתגאות בו ולהביא לה נכדים.

קביעת מתחם העונש ההולם

9. קביעת מתחם העונש ההולם לאירוע הפלילי נעשית בהתאם לעיקרון ההלימה, היינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם הענישה ההולם, בהתאם לעיקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערכים החברתיים שנפגעו ונסיבות ביצוע העבירות

10. במעשיו פגע הנאשם בערך המוגן שעניינו שמירה על חיי אדם, שלמות גופו ובטחונו האישי. לא אחת עמד בית המשפט העליון על חומרתה של תופעת הסכינאות והצורך בנקיטת ענישה מחמירה לצורך מיגורה. כך למשל בע"פ 324/19 פלוני נ' מדינת ישראל (8.5.2019):

רבות נכתב על חומרתה של תופעת האלימות הנגרמת בעת תגרה או מריבה, במהלכה נשלפת סכין, שהפכה לחזון נפרץ במחוזותינו, ועל הצורך למגרה באמצעות ענישה משמעותית ומרתיעה (ראו למשל: ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (16.8.2007)). ... בית משפט זה נדרש בעבר להיקפה ונזקיה של תופעת ה'סכינאות', הטומנת בחובה פוטנציאל לנזק רב ומצדיקה אף היא נקיטה בענישה מחמירה ומרתיעה (ראו: ע"פ 9133/04 גורדון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.12.2014); ע"פ 7682/18 עלקם נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (4.4.2019)).

11. הגם שאין מדובר באירוע מתוכנן, נסיבות המקרה מעידות על חומרה יתרה. באישון לילה הגיע הנאשם לביתו כשהוא שיכור ובעט בדלת הכניסה. מבלי שקדמה למעשיו התגרות מוקדמת, ואך משום שנשאל על ידי המתלונן מדוע הוא בועט בדלת הבית, דחף הנאשם את המתלונן והנחית מכת אגרוף בפניו. בהמשך נטל הנאשם סכין על מנת לפצוע את המתלונן. בהתחשב במקום הדקירה, חזהו השמאלי עליון של המתלונן, ניתן לקבוע כי פוטנציאל הנזק הוא משמעותי ביותר, ואך בנס לא נגרם למתלונן נזק חמור מזה שנגרם בפועל. ודוק, העובדה שהנזק שנגרם למתלונן בפועל אינו חמור, איננה חזות הכול, בהינתן הנזק שעלול היה להיגרם [ע"פ 3249/19 פיסהי נ' מדינת ישראל (5.8.2019)]. הנאשם היה נחוש לדקור את המתלונן, כפי שניתן ללמוד מהצטיידותו בסכין נוספת, מהמרדף אחרי המתלונן שברח מפניו ונאלץ להסתתר בחדר, ובהמשך - הדקירות של הדלת הסגורה.

12. אכן, מהתמונות (נ/2) עולה שגם לנאשם נגרמו חבלות בדמות סימנים אדומים בצווארו, אולם מעובדות כתב האישום עולה שמקורם של אותם סימנים בתפיסת המתלונן את צווארו של הנאשם בחלק הראשון של האירוע, לאחר שהנאשם חבט במתלונן באגרופו. בנסיבות המתוארות, אין באמור כדי להקהות מחומרת מעשיו של הנאשם, שאינם

פרופורציונאליים למעשיו של המתלון, בפרט כאשר הנאשם הוא שתקף ראשון את המתלון. בעניין זה אציין שלא מצאתי להתייחס לטענה כלשהי שהושמעה מטעם ההגנה בקשר למתלון, שאינה מעוגנת בעובדות כתב האישום.

13. הרקע לביצוע המעשים הוא כעסו של הנאשם על המתלון וקשייו לווסת התנהגותו כתוצאה מהשפעת האלכוהול. נסיבות ביצוע העבירות מלמדות אפוא על פגיעה משמעותית בערכים המוגנים.

מצבו הנפשי של הנאשם - האם קיימת קרבה לסייג לאחריות פלילית בדבר אי שפיות הדעת?

14. מחוות הדעת הפסיכיאטרית מיום 26.10.2020 עולה שעל אף שלנאשם רקע פסיכיאטרי, הוא אינו סובל ממחלת נפש. בחוות הדעת צוין כי "מגיל צעיר היו לו קשיי קשב וריכוז יחד עם הפרעות בהתנהגות וקשיים נפשיים..." וכי בעברו אף ניסיונות אובדניים. כפי שצוין, בבדיקתו הנוכחית נמצא הנאשם כשיר לעמוד לדין ובעת ביצוע העבירה לא סבל ממחלת נפש במובנה המשפטי ולכן אחראי למעשיו.

15. במועד הטיעונים לעונש הטיל הסנגור ספק בממצאי חוות הדעת, שלא כללה התייחסות לאשפוזים קודמים של הנאשם ולעובדה שהוא נוטל טיפול תרופתי. לתמיכה בטענתו הגיש הסנגור מסמך מיום 8.2.2016 החתום על ידי ד"ר גוטניק יגאל מהמרכז הרפואי "הלל יפה", שנערך בעקבות בדיקה פסיכיאטרית שנערכה לנאשם באותה תקופה (נ/1). ממסמך זה עולה, בין היתר, שבעברו של הנאשם אשפוז פסיכיאטרי בגין מצב מאני, וכי הוא "לוקה בהפרעה דו קוטבית בשילוב עם הפרעה פוסט טראומטית והפרעת קשב וריכוז". בסיכום הדברים נמסר שהנאשם לא מאוזן תרופתית, אולם לא נמצאה עדות לסימנים פסיכויים.

16. מאחר שלדברי ב"כ הנאשם חוות הדעת הפסיכיאטרית לא התייחסה לאמור ב-נ/1, הוריתי על קבלת הבהרה בעניין זה. בחוות דעת משלימה מיום 21.12.2020 שב עורך חוות הדעת על מסקנותיו בדבר אחריות הנאשם למעשיו, תוך שהוטעם שהנאשם אושפז פעמיים בחייו בלבד, וכי נ/1 מתייחס לאשפוז שהוזכר בחוות הדעת הפסיכיאטרית הראשונה. בניגוד לאמור ב-נ/1, לא נמצא כי באותו אשפוז סבל הנאשם ממחלה דו קוטבית או מתסמונת פוסט טראומטית. עוד צוין כי הבעיה הנפשית ממנה סבל הנאשם בעת ביצוע העבירות היא "שילוב בין הפרעה אלכוהולית קשה, הפרעת אישיות אנטיסוציאלית והפרעה בקשב וריכוז", וכן ש"פרט למסמך הבודד מה-8.2.16 לא מצאנו כל תימוכין לכך שהנבדק היה חולה בהפרעה דו קוטבית..."

17. מהאמור עולה שעל אף שהנאשם סובל מהפרעה נפשית, הרי שאין מדובר במחלת נפש במובנה המשפטי, ותימוכין לכך ניתן למצוא גם בתרשומות הרפואיות שהוכנו על ידי הרופא המטפל בנאשם לאורך השנים. יתרה מכך, המסמכים הרפואיים שהוגשו מתייחסים לתקופות מוקדמות למועד ביצוע העבירות, כך שממילא לא ניתן ללמוד מהם על מצבו של הנאשם במועד ביצוע העבירות. בנסיבות הללו, ומשלא נתבקשה חקירת עורכי חוות הדעת, לא מצאתי כל תמיכה לטענת הסנגור כי בעת ביצוע העבירות היה הנאשם קרוב לסייג לאחריות פלילית בשל אי שפיות הדעת.

לצד האמור, לקשייו הנפשיים של הנאשם ינתן המשקל המתאים בעת קביעת עונשו בתוך מתחם הענישה.

מדיניות הענישה הנוהגת

18. בחינת הפסיקה מלמדת על מגמת החמרה בענישה בשנים האחרונות בעבירות אלימות בהם נעשה שימוש בנשק קר. יוער כי גם אם חלק מהמקרים המתוארים בפסקי הדין שיובאו להלן חמורים מענייננו, הרי שניתן להשליך מהם על המתחם העונשי ההולם את נסיבות מעשי הנאשם.

א. ברע"פ 8421/19 דהן נ' מדינת ישראל (24.12.2019) אושר עונש של 27 חודשי מאסר שהושתו על נאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות שעניין פציעה כשהעברין נושא נשק קר ואיומים, לאחר שדקר את המתלונן באמצעות חפץ חד בגופו ובפניו, הטיח לבנה בראשו והשמיע איומים כלפיו וכלפי חבריו. כתוצאה מהמתואר נזקק המתלונן לתפרים מרובים. בפסק הדין לא שונה מתחם ענישה הנע בין 10 ל- 36 חודשי מאסר, שנקבע על ידי הערכאה הדיונית.

ב. ברע"פ 4574/17 אבו עראר נ' מדינת ישראל (23.8.2017) אושר עונש של 15 חודשי מאסר שהושת על נאשם, בעל עבר פלילי מכביד, שהורשע בעבירות של פציעה כשהעברין מזוין ואיומים. באותו מקרה העיר המתלונן לנאשם, שבתגובה איים על המתלונן, הוציא סכין מכיס מכנסיו ודקר אותו ברגלו, בידו, סמוך לכתפו ובבטנו, תוך שגרם לו לפצעים משמעותיים. בפסק הדין לא שונה מתחם הענישה שנקבע על ידי הערכאה הדיונית, הנע בין 10 ל- 36 חודשי מאסר.

ג. בעפ"ג (מרכז) 37112-10-15 מדינת ישראל נ' היילה (17.1.2016) נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 10 ל- 24 חודשי מאסר לנאשם בעל עבר פלילי מכביד שהורשע בעבירת פציעה כשהעברין נושא נשק קר, שביטויה בניפוץ בקבוק בירה על ראשו של המתלונן, באופן שגרם לו לחתך. על הנאשם נגזר עונש של 12 חודשי מאסר שהצטברו לכדי 20 חודשים לאחר הפעלת מאסרים מותנים.

ד. בע"פ (מרכז) 11036-06-19 אלגבי נ' מדינת ישראל (22.10.2019) אושר עונש של 20 חודשי מאסר שהוטלו על נאשם צעיר נעדר עבר פלילי שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה שעניינה פציעה כשהעברין מזוין, שביטויה באיום לדקור את המתלונן, ובהמשך דקירתו בגבו ובבטנו באמצעות מספרים. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלונן חבלות קשות, הוא נזקק לניתוח חירום ואושפז למספר ימים. בערכאה הדיונית נקבע מתחם ענישה הנע בין 12 ל- 36 חודשי מאסר.

ה. בת"פ (ראשל"צ) 38999-01-20 מדינת ישראל נ' שמי (9.7.2020) הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בעבירה של פציעה כשהעברין מזוין לאחר שדחף אדם על הרצפה, נטל בקבוק זכוכית, הטיחו בראשו, בעט בו והשליך לעברו בקבוק זכוכית נוסף. למתלונן נגרמו שברים שונים בפניו, הוא אושפז ונזקק לניתוח לתיקון השברים. באותו מקרה נקבע מתחם ענישה הנע בין 15 ל- 32 חודשי מאסר בפועל, ועל הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטל עונש עיקרי של 22 חודשי מאסר. בהמלצת בית המשפט חזר בו הנאשם מערעור שהגיש [עפ"ג 5527-09-20 שמי נ' מדינת ישראל (3.11.2020)].

ו. בת"פ (מח' מרכז) 41875-11-18 מדינת ישראל נ' דהאבשה (16.7.2019), שהוגש מטעם ההגנה, נדון אירוע תקיפה בו לא נעשה שימוש בנשק קר או חם, ובהתאמה נקבע מתחם עונשי נמוך יחסית.

ז. בת"פ (מח' ת"א) 4198-05-19 מדינת ישראל נ' גולא (25.10.2020) הוטלו על הנאשם 9 חודשי

מאסר לריצוי בעבודות שירות לאחר שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. במהלך ויכוח שהתפתח אגב נסיעה בין הנאשם לבין המתלונן, הכה הנאשם את המתלונן באמצעות בקבוק בירה מזכוכית בפניו והבקבוק התנפץ. כתוצאה מכך נפגעה ראייתו של המתלונן והוא נזקק לניתוח ולטיפול רפואי ממושך. בגזר הדין הובהר כי אלמלא היה הנאשם נתון במעצר פרק זמן של 41 יום ובהמשך במעצר בפיקוח אלקטרוני במשך כשנה ורבע, היה מקום להשית עליו עונש של מאסר בפועל.

ח. בת"פ (ראשל"צ) 75703-07-19 מדינת ישראל נ' יחיא (20.10.2020), שהוגש מטעם המאשימה כשהוא אינו חלוט, ובת"פ (אילת) 3003-04-18 מדינת ישראל נ' אמור (27.10.2020), שהוגש מטעם ההגנה, הושפעו המתחם העונשי או התוצאה העונשית ממצבם הנפשי המורכב של הנאשמים ועל כן לא ניתן ללמוד מהם גזירה שווה לענייננו.

19. לאור כל האמור לעיל, בהינתן השימוש בסכין, מקום הדקירה, הפגיעה שנגרמה בפועל, הנזק הפוטנציאלי ורמת הענישה הנוהגת, מצאתי לקבוע מתחם ענישה הנע בין 12 ל-30 חודשי מאסר.

קביעת עונשו של הנאשם - נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

20. הנאשם כבן 21, נעדר עבר פלילי.

מהתסקיר הראשון עולה שהנאשם גדל במשפחה קשת יום, כאשר לאורך השנים אופיינה התנהלותו בקשיי התנהגות וקושי בוויסות דחפים. מגיל 16 החל הנאשם לשתות בנסיבות חברתיות ובגיל 18 העמיק השימוש באלכוהול ליומיומי ובכמויות גדולות. מאז התקשה הנאשם לנהל סדר יום ולהתמיד במסגרות תעסוקה. הנאשם שולב במסגרת הליך המעצר בטיפול בשב"ס אולם הפסיק מיוזמתו את הטיפול לאחר חודש. על אף שנמצא שהנאשם זקוק לטיפול גמילה בקהילה סגורה, סבר שירות המבחן שהוא אינו בשל לכך.

עוד עולה מהתסקיר שהנאשם נוטל אחריות על מעשיו ועל הנזק שגרם למתלונן וכי הוא מבין את הסיכון שבהתנהגותו. בה בעת התקשה הנאשם לבחון את האלימות בה נקט כלפי אמו. משיחה עם האם, התרשם שירות המבחן כי היא נוקטת בגישה מגוננת ומצמצמת מחומרת האלימות בה נקט בנה. לעומתה, מסר המתלונן כי הוא חושש מפני שחרור הנאשם ממעצר, וכי בעקבות המקרה הוא סובל מכאבים ביד.

בסיכומי של דבר, לאור דפוסיו האלימים של הנאשם, בעיית ההתמכרות לאלכוהול, קשייו להתגייס לטיפול והיותו חסר גורמי תמיכה, התרשם שירות המבחן כי ישנו סיכוי גבוה להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם. לאור המתואר, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית אך ציין כי קיימת חשיבות גבוהה לשילוב הנאשם בטיפול במסגרת שב"ס.

21. בתסקיר השני, ועל חלוף הזמן, שב שירות המבחן על התרשמותו מכוחו המוגבל של הנאשם להשתלב בטיפול בקהילה סגורה, מהלך הדורש מוטיבציה פנימית וכנה, תוך שהובהר ששילוב הנאשם במסגרת "פתוחה" אינה תואמת את רמת הסיכון הנשקף ממנו כיום. למרבה הצער בחר הנאשם שלא להשתלב בטיפול קבוצתי בין כתלי בית המעצר,

ואת בחירתו זו נימק בחוסר רצון לשתף אחרים בקשייו. על כך הוסיף שהוצע לו להשתלב בטיפול בתחום האלימות במשפחה, זאת על אף שלתפיסתו לא ביצע עבירה מסוג זה.

מעו"ס בית המעצר נמסר שהנאשם מתקשה להסתגל לתנאי המעצר וממעט לצאת מתאו. הנאשם הביע בפני העו"ס רצון להשתלב בקהילה טיפולית בציינו כי יצליח להשתלב במסגרת זו כפי שהשתלב בעבר במסגרות פנימייתיות, אלא שבניגוד לדבריו, מצא שירות המבחן שבעבר עלו קשיים ואף התנהגות אלימה מצדו במסגרת זו.

22. משיחה נוספת שהתקיימה עם המתלונן עלה שעד לפני מספר שבועות סבל מכאבים בידו, אולם לאחרונה שב לעבוד באופן רציף.

23. מהאמור עולה שהנאשם מתקשה להכיר עד תום בדפוסיו האלימים ואינו מוכן להתגייס להליך טיפולי בקהילה סגורה, חרף הסיכון הגבוה הנשקף ממנו כיום. לצד זאת, יש לתת משקל לעברו הפלילי הנקי של הנאשם, לגילו הצעיר במועד ביצוע העבירות, למצבו הנפשי, ולהודאתו שחסכה זמן שיפוטי ואת הצורך להעיד את המתלוננים. בשים לב לכל אלו, ולעובדה שהנאשם עתיד לרצות מאסר לראשונה בחייו, מצאתי להסתפק בעונש מאסר המצוי בתחתית מתחם הענישה שנקבע.

24. בהתחשב בכך שהנאשם עצור מזה כ-10 חודשים, ומאחר שאין מדובר בעבירות שנעברו על רקע כלכלי, אני נמנע מלהשית עליו קנס כספי.

25. אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 12 חודשים, שמנינם מיום מעצרו של הנאשם ביום 2.5.2020.

ב. מאסר למשך 4 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו על עבירת אלימות.

ג. פיצוי למתלונן (ע"ת 11 בכתב האישום המתוקן) בסך 1,000 ₪. הנאשם יפקיד את כספי הפיצוי בקופת בית המשפט עד ליום 10.4.2021. הפיצוי יועבר למתלונן בהתאם לפרטים שיימסרו על ידי המאשימה למזכירות בית המשפט בתוך 7 ימים.

26. ניתן בזאת צו כללי למוצגים. הסכינים יושמדו.

27. המזכירות תעביר העתק מגזר הדין לשירות המבחן.

עמוד 7

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ו' אדר תשפ"א, 18 פברואר 2021, בנוכחות הצדדים.